

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 stycznia 2019 roku powódka A. S. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: (...)) kwoty 6 100 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów postępowania w sprawie według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, wskazała iż dochodzona kwota stanowi dopłatę do kwoty jaką Ubezpieczyciel wypłacił jej tytułem stwierdzenia szkody całkowitej w ubezpieczonym pojeździe. Strona pozwana określiła wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na kwotę 8 600 zł, podczas gdy nie było możliwe by sprzedać pozostałości pojazdu za taką cenę. Ostatecznie, po długich poszukiwaniach, powódce udało się sprzedać samochód po szkodzie za kwotę 2 500 zł. Zdaniem powódki Ubezpieczyciel powinien wypłacić jej odszkodowanie pomniejszone o wartość rynkową pozostałości po pojeździe tj. o 2 500 zł, nie zaś o 8 600 zł, czyli dopłacić różnicę w kwocie 6 100 zł.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Argumentując swoje stanowisko wskazała, iż szkoda została rozliczona zgodnie z postanowieniami AC.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. S. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia AC samochodu marki K. nr rej (...), potwierdzoną polisą nr (...). Treść wiążącej strony Umowy wyznaczały także Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) Casco (dalej także: „OWU”).

Zgodnie z art. XXIII pkt 4 OWU ustalona kwota odszkodowania jest pomniejszona o wartość pozostałości. Wartość pozostałości jest określana w oparciu o katalog (...)E. na dzień ustalania wysokości odszkodowania oraz z uwzględnieniem zaleceń aktualnej Instrukcji Określania Wartości (...).

Okoliczności bezsporne, a nadto polisa – k. 15 – 19, OWU – k. 55 – 61.

Na skutek zdarzenia drogowego uszkodzeniu uległ objęty zakresem powyższego ubezpieczenia samochód K.. Szkoda została zakwalifikowana jako całkowita zgodnie z postanowieniami OWU. Ustalona kwota odszkodowania, pomniejszona o kwotę 8 600 zł z tytułu wartości pozostałości pojazdu, została wypłacona A. S..

A. S. podejmowała bezskuteczne próby zbycia wraku za kwotę 8 600 zł. Ostatecznie pozostałość pojazdu zbyła za sumę 2 500 zł.

Okoliczności bezsporne, a nadto umowa sprzedaży – k. 32.

Zgodnie z wyceną dokonaną w oparciu o katalog (...) E. wartość pozostałości pojazdu wynosiła 8 600 zł

Okoliczność bezsporna, a nadto wycena – k. 33 – 38.

Powyższy stan faktyczny nie był sporny, toteż nie wymagał dalszego dowodzenia. Dokumenty i kopie dokumentów zostały przytoczone w jego opisie jedynie ze względów porządkujących. Sporna pozostawała natomiast jego ocena prawna.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Kluczową kwestią, wymagającą podkreślenia w sprawie niniejszej była okoliczność, iż strony łączyła umowa dobrowolnego dodatkowego ubezpieczenia pojazdu mechanicznego – tzw. AC, nie zaś obowiązkowe ubezpieczenie

od odpowiedzialności cywilnej (OC). Treści umowy nie wyznaczały więc regulacje ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. Nr 124, poz. 1152), lecz jedynie postanowienia samej umowy, ewentualnie uzupełnianie, czy też w zakresie imperatywnym korygowane, ogólnymi przepisami Kodeksu Cywilnego. Umowa ubezpieczenia AC nie obejmuje tu więc „odpowiedzialności cywilnej (...) za szkody wyrządzone” (art. 9 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych), lecz jedynie „zapłacenie określonego w umowie odszkodowania (...)” o którym mówi art. 805 i 822 k.c.

Z powyższego wynika, iż zakres świadczeń przyjętych na siebie przez ubezpieczyciela w umowie dobrowolnego ubezpieczenia (AC) może być dowolnie kształtowany w umowie zawieranej przez strony, oczywiście w granicach wyznaczonych bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa (art. 807 k.c.) i naturą zobowiązania.

Jak wynika zaś z treści zawartej przez strony umowy, zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela w wypadku zaistnienia szkody całkowitej został ustalony w ten sposób, że kwota należnego odszkodowania miała zostać pomniejszona o wartość pozostałości pojazdu. Sposób ustalenia tej wartości został precyzyjnie w umowie określony nie jako kwota za którą pojazd zostanie rzeczywiście zbyty, lecz w drodze odesłania do katalogu (...) E., czyli metodą kosztorysową (par XXIII pkt 4 OWU).

Zgodnym z porozumieniem stron było więc wyliczenie, w oparciu o katalog (...) E., iż wartość pozostałości pojazdu wyniosła 8 600 zł, a w konsekwencji ubezpieczyciel zasadnie obniżył kwotę wypłaconego odszkodowania o tę sumę.

Niezasadne w ocenie Sądu było więc domaganie się przez powódkę określenia tej wartości na sumę 2 500 zł, która w jej ocenie była rzeczywistą, możliwą do uzyskania z tego tytułu kwotą. Porozumienie stron nie dotyczyło bowiem kwoty za którą wrak pojazdu zostanie ostatecznie, rzeczywiście sprzedany.

Sąd miał przy tym na uwadze, iż powódka poza ogólnym zakwestionowaniem przyjęcia, że kwota 8 600 zł może odpowiadać realnej wartości wraku, nie kwestionowała przedstawionej przez stronę pozwaną kalkulacji dokonanej w oparciu o katalog (...) E.. Sąd nie miał więc podstaw by kwestionować twierdzenia strony pozwanej, iż wyliczenie dokonane w oparciu o ten katalog zostało wykonane prawidłowo.

Jednocześnie Sąd rozważył z urzędu, czy przedmiotowy zapis nie nosi znamion abuzywnego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ k.c. Niewątpliwie doszło tu bowiem do nawiązania relacji konsument – przedsiębiorca. Kolejny zapis art. XXIII ust. 4 OWU, w ocenie Sądu nie dotyczył głównych świadczeń stron, jako że określał jedynie materie uboczną tj. sposób ustalenia wartości pozostałości samochodu, przy zaistnieniu szkody całkowitej. Bez tego zapisu, odszkodowanie mogłoby być więc w dalszym ciągu ustalone. Sąd nie uznał jednakże by postanowienie to mogło być sprzeczne z dobrymi obyczajami czy też rażąco naruszać interes konsumenta. Wskazać w tym zakresie należy bowiem, iż ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na powódce (art. 6 k.c.). Tymczasem brak było w sprawie jakichkolwiek twierdzeń czy wniosków dowodowych, które mogłyby wykazać, że ustalanie w oparciu o system (...) E. wartości pozostałości pojazdu jest sprzeczne z dobrymi obyczajami. Powódka nie przeprowadziła dowodu, który mógłby ewentualnie wykazać przykładowo, że korzystanie z tego systemu jest obiektywnie niemiarodajne, czy też, że w wyniku jego zastosowania ubezpieczyciel może osiągać nieuzasadnioną korzyść. Nie zgłoszono twierdzeń, by sposób ustalania wartości w oparciu o ten katalog, mógł być pochodną wpływu na jego dane przez Ubezpieczyciela. Z zasad doświadczenia życiowego wynika przy tym wniosek, iż konstrukcje OWU umów AC mogą być istotnie różne, pochodną czego jest także duża różnica w wysokości uiszczanych przez ubezpieczających składek. Wybierając tańszy pakiet ubezpieczenia, powódka musiała godzić się na mniej komfortowy i bardziej ryzykowny sposób rozliczenia szkody (związany z koniecznością znalezienia kupca na pozostałość pojazdu), niż ten w którym to ubezpieczyciel we własnym zakresie i na własne ryzyko zorganizowałby zbycie wraku, rozliczając następnie realny jego koszt w wypłaconym odszkodowaniu. Jak już przy tym wspomniano wcześniej, w sprawie nie zostało wykazane, by kalkulacja pozostałości pojazdu była wykonana wadliwie, ani by założenia konstruowania tej kalkulacji w oparciu o katalog (...) E. mogły być wadliwe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie 1. sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, obciążając nimi w całości stronę przegrywającą spór – powódkę (art. 98 k.p.c.). Na wysokość zasądzonej z tego tytułu kwoty składało się wynagrodzenie ustanowionego w sprawie pełnomocnika strony pozwanej, w kwocie 1 800 złotych ustalonej na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Z/ (...).